Αλληλογραφία σχετικά με ορισμένες τοποθετήσεις στην 8η Παγκόσμια Ρωσική Λαϊκή Σύναξη, 3-4 Φεβρουαρίου 2004

Στις 3 και 4 Φεβρουαρίου 2004 στη Λαύρα της Αγίας Τριάδος και του Αγίου Σεργίου πραγματοποιήθηκε η 8η Παγκόσμια Ρωσική Λαϊκή Σύναξη αφιερωμένη στο θέμα «Η Ρωσία και ο Ορθόδοξος κόσμος». Στις εργασίες της Συνάξεως συμμετείχε και ο εκπρόσωπος της Ορθοδόξου Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως Μητροπολίτης Γαλλίας Εμμανουήλ.

*Έπειτα από κάποιο διάστημα παρελήφθη από την Κωνσταντινούπολη η επιστολή υπ' αριθμ. 238 με ημερομηνία 27ης Μαΐου 2004, υπογεγραμμένη από τον τότε Αρχιγραμματέα της Ιεράς Συνόδου του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως Μητροπολίτη Φιλαδελφείας Μελίτωνα, με αποδέκτη τον Πρόεδρο του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας Μητροπολίτη Σμολένσκ και Καλίνινγκραντ Κύριλλο, αποσπάσματα της οποίας παρατίθενται κατωτέρω (**το πλήρες κείμενο φιλοξενείται στην επίσημη ιστοσελίδα του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως**):*

«Σεβασμιώτατε,

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον μετά πολλῆς χαρᾶς ἐχαιρέτισε τήν σύγκλησιν τῆς 8ης Παγκοσμίου Συνάξεως τῶν Ρώσσων μέ θέμα «Ἡ Ρωσσία καί ὁ Ὀρθόδοξος κόσμος», ἀποστεῖλαν καί ἐπίσημον ἀντιπροσωπείαν εἰς αὐτήν...

Παρά ταῦτα καί μετά πολλῆς ὀδύνης εἴδομεν καί ἠκούσαμεν ξενίζοντά τινα κατά τήν προαναφερθεῖσαν Σύναξιν ὑμῶν, ἥκιστα οἰκοδομοῦντα τήν ἐκκλησιαστικήν εἰρήνην καί τήν μεταξύ ἡμῶν ἀγάπην, ἀθεολόγητα ὅλως καί κανονικῶς ἀπαράδεκτα καί ἀστήρικτα, μηδεμίαν δικαίωσιν εὑρίσκοντα οὔτε ἐν τῇ ἱστορίᾳ, οὔτε ἐν τῷ δόγματι, οὔτε ἐν τῇ ἱερᾷ παραδόσει, οὔτε ἐν τῇ συγχρόνῳ πραγματικότητι, οὔτε κἄν ἐν τῇ κοινῇ λογικῇ».

Στη συνέχεια ο Μητροπολίτης Μελίτωνας διευκρινίζει περί τίνος πρόκειται και ισχυρίζεται ότι:

«Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Ἀλέξιος εἰς τήν εἰσαγωγικήν αὐτοῦ ὁμιλίαν ὑπεγράμμισε τήν ἡγετικήν θέσιν τῆς Ρωσσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς «Κέντρου τῆς Παγκοσμίου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», ὑπῆνίχθη τήν διάσπασιν τῆς Ὀρθοδοξίας καί τήν θέλησιν τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας νά ἀναλάβῃ τό ἔργον τῆς ἑνότητος τῆς παγκοσμίου Ὀρθοδοξίας. Εἶπε δέ ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς ἑνότητος τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπηγόρευσε τήν ὀργάνωσιν τῆς περί ἧς ὁ λόγος Συνάξεως, πρός συζήτησιν τῆς Ὀρθοδόξου ἑνότητος…

Ὑμεῖς προσωπικῶς, ἅγιε Σμολένσκ, μόλις ἐλάβετε τόν λόγον ἐτονίσατε ἀπεριφράστως ὅτι «ἡ Ρωσσική Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατέχει de facto ἡγετικήν θέσιν μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν λόγῳ μεγέθους, πνευματικότητος, ἠθικῶν ἀρχῶν, παραδόσεως καί πολιτικῆς ἐπιρροῆς». Ἀκόμη ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑμῶν «ἐκφράζει ὅλους τούς Ρώσσους εἰς ὅλον τόν κόσμον, περί τά 350 ἑκατομμύρια (sic)». Ἀκόμη ὅτι «ἀσκεῖ ἐπιρροήν εἰς ὅλας τάς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τῶν Βαλκανίων, καθώς καί εἰς ὅλας τάς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι μειονότητες εἰς ἄλλας χώρας (sic)». Προσέτι ὅτι ὑμεῖς εἶσθε «οἱ κληρονόμοι τῆς πνευματικότητος τοῦ Βυζαντίου».

Ἡ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐτόνισεν ὅτι «μόνον ἡ Ρωσσική Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δύναται νά ἡγηθῇ τῆς πανορθοδόξου ἑνότητος λόγῳ τοῦ πολυεθνικοῦ χαρακτῆρος τῆς Ρωσσίας. Δι᾽ αὐτόν τόν σκοπόν χρειάζεται ἡ 3η Ὀρθόδοξος Πρωτεύουσα, τήν ὁποίαν εἶχε προφητεύσει ὁ ἅγιος Σεραφείμ τοῦ Σαρώφ». Ὁ κ. Tubin, περαιτέρω, παρά τῶν προηγουμένων χωρῶν, ἤ μᾶλλον τό παρά πάντων ὑπαινισσόμενον ἀποκαλύπτων, εἶπεν ὅτι πρέπει νά προχωρήσητε «εἰς τήν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Γ΄ Ρώμης, ἡ ὁποία εἶναι ἱστορική ἀναγκαιότης» (sic), ἐνῷ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Palestinian Emperial Society ἐτόνισεν ὅτι «ἡ Γ΄ Ρώμη - Μόσχα εἶναι ἤδη ἱστορική πραγματικότης» (sic). Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μητροπολίτου Ὁδησσοῦ, τέλος, π. Milan Gerkas, δέν ἐδίστασε νά τονίσῃ «Ἡ Ρωσσία εἶναι ἡ Γ΄ Ρώμη ... Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἡγέται τῆς Ὀρθοδοξίας καί πρέπει νά τό δείξωμεν».

Εκθέτοντας τη θέση του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως επί του θέματος, ο Μητροπολίτης Μελίτων αναφέρει:

«Τρίτη Ρώμη, Σεβασμιώτατε, δέν ὑπάρχει...Ὑπάρχει μόνον ἡ Παλαιά Ρώμη, ἡ ὁποία, κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος, ἀπεκόπη τοῦ σώματος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπί μίαν σχεδόν ἤδη χιλιετίαν, ἡ ὁποία οὐκ ὀλίγα προβλήματα καί αὐτήν τήν στιγμήν δημιουργεῖ εἰς τήν Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας, τόσον ἐν Οὐκρανίᾳ, ὅσον καί ἐν αὐτῇ τῇ κυρίως Ρωσσίᾳ. Μετ᾽ αὐτῆς εὑρισκόμεθα εἰς θεολογικόν διάλογον καί εὐχόμεθα νά

εὐλογήσῃ ὁ Κύριος νά ἐπανευρεθῶμεν ὁμοῦ εἰς τήν πρό τοῦ 1054 κατάστασιν τῆς ἑνότητος.

Ὑπάρχει καί ἡ Νέα (οὐχί Δευτέρα!) Ρώμη, ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ ὁποία ὠνομάσθη οὕτως, ὡς γνωρίζουν οἱ μελετῶντες Ἱστορίαν, διότι ὁ Μέγας ἐκεῖνος ἐν Βασιλεῦσι καί Ἅγιος Κωνσταντῖνος δέν μετέφερεν εἰς τό Βυζάντιον μόνον τήν πρωτεύουσαν αὐτοῦ, ἀλλ᾽ αὐτήν τήν πόλιν τῆς Ρώμης: Σύγκλητος, προύχοντες, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν, τοῦ ἐμπορίου, καλλιτέχναι, σοφοί, τό «ἀφρόγαλα» τῆς Ρωμαϊκῆς κοινωνίας, μετεκόμισεν εἰς τήν νέαν Πόλιν. Ἐν τῇ παλαιᾷ Ρώμῃ ἀπέμειναν οἱ τῆς κατωτέρας τάξεως πολῖται, οἱ πένητες, οἱ ἐπαῖται, αἱ ἱερόδουλοι, οἱ φανατικοί τῆς εἰδωλολατρίας, οἱ κατάδικοι καί τινες τοῦ χύδην ὄχλου. Ὁ λαός τῆς Ρώμης μετεκόμισεν ἐνταῦθα. Διά τοῦτο ὠνομάσθη νέα Ρώμη ἡ πόλις ἡμῶν, διότι οἱ Ρωμαῖοι ἦλθον καί ἐγκατεστάθησαν ἐνταῦθα καί ἐρριζώθησαν καί παρήγαγον πολιτισμόν. Παρόμοιόν τι δέν συνέβη μετά ταῦτα. Οἱ Ρωμαῖοι δέν μετεκόμισαν ὁμοθυμαδόν οὐδαμοῦ διά νά δημιουργήσουν μίαν τυχόν νεωτέραν (πολλοῦ γε καί δεῖ Τρίτην!) Ρώμην. Πόθεν, λοιπόν, οἱ λῆροι περί Γ΄ Ρώμης-Μόσχας; Φοβούμεθα ὅτι ἡ ἀνόητος θεωρία περί Γ΄ Ρώμης εἶναι ἡ ἀντίστοιχος ἔκδοσις τῆς ψευδο-Κωνσταντινείου δωρεᾶς, τήν ὁποίαν ἐπικαλεῖται δι᾽ ἑαυτήν ἡ ἀρχαία Ρώμη καί, ἀσφαλῶς, ἀναλόγου βαθμοῦ ὕβρις (ὑπό τήν ἀρχαιοελληνικήν τῆς λέξεως ἔννοιαν) καί βλασφημία...

Πέραν ὅμως τούτου, οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι τό 451 μ.Χ. ἀνεγνώρισαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τά ἴσα πρεσβεῖα μέ τά ἀνήκοντα εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, δέν κατήργησαν τά πρεσβεῖα τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης. Ἀντιθέτως πρός τήν ἀδελφικήν ταύτην στάσιν τῶν Πατέρων ἐκείνων, τά λεχθέντα ὑφ᾽ ὑμῶν καί ὑπό τῶν ἐκπροσώπων ὑμῶν κατά τό ἐν Μόσχᾳ Συνέδριον σαφῶς διαπνέονται ὑπό τοῦ ἀφιλαδέλφου καί ἀντιχριστιανικοῦ πνεύματος τῆς καταργήσεως τῶν ὑπό τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῆς ὑπερχιλιοχρόνου ἐφαρμογῆς ἀναγνωρισθέντα εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καθήκοντα καί τῆς αὐτογνώμου ἁρπαγῆς αὐτῶν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μόσχας...

Εἶναι φανερόν διά πάντα ψύχραιμον παρατηρητήν ὅτι, ἐάν συνεχισθῇ ἡ ἄφρων αὐτή ἐπιδίωξις ὑμῶν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θά διασπασθῇ καί ἕν νέον ἐνδορθόδοξον σχίσμα θά παρουσιασθῇ, ἐξ αἰτίας τῶν ἡγεμονικῶν ἐπί τῆς Ἐκκλησίας βλέψεων ὑμῶν...Ὅθεν παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως, ἀναλογιζόμενοι ὅτι διά τοιούτων λόγων καί ἐνεργειῶν ὁδηγεῖτε ἀφεύκτως τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς νέον σχίσμα ὀδυνηρότερον τοῦ ἐν ἔτει 1054 συντελεσθέντος, παύσητε τοῦ λοιποῦ σπείροντες ἀνέμους, διότι θά θερίσωμεν ἀναποφεύκτως θυέλλας.

Τό ὅραμα τῆς μεγαλυτέρας συσφίγξεως τῶν δεσμῶν μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διακατέχει, βεβαίως, καί ἡμᾶς. Ἀλλ᾽ ἡ ὑφ᾽ ὑμῶν χρησιμοποίησις τοῦ ὡραίου ὁράματος τούτου διά τήν ἐπίτευξιν τοῦ ἰδιοτελοῦς σκοποῦ τῆς ἀναδείξεως τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τρίτην Ρώμην (μή ὑπαρξάσης ποτέ δευτέρας), ὁδηγεῖ ἀφεύκτως καί ἀναποδράστως τήν ὑμετέραν Ἐκκλησίαν εἰς κοσμικήν κατάπτωσιν καί τήν ὅλην Ἐκκλησίαν εἰς ἐπικινδύνους περιπετείας. Ἀσφαλῶς ὅλα τά

πονηρά πνεύματα ὁμοψύχως θά συνδράμουν ὑμᾶς εἰς τήν ἐπίτευξιν τοῦ μεγίστου τούτου κακοῦ. Ἀλλά τό Πανάγιον Πνεῦμα οὐδόλως θά συνευδοκήσῃ εἰς τήν νέαν ταύτην διάσπασιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ο Μητροπολίτης Σμολένσκ και Καλίνινγκραντ Κύριλλος απέστειλε σε απάντηση την επιστολή υπ᾽ αριθμ. 4136 με ημερομηνία 23ης Δεκεμβρίου 2004, το πλήρες κείμενο της οποίας παρατίθεται κατωτέρω:

«Ἀπαντῶντας στὸ ἀπὸ 27ης Μαΐου 2004 γράμμα Σας, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς ὁρισμένες ὁμιλίες ποὺ ἐκφωνήθηκαν κατὰ τὴν 8η Παγκόσμιον Ρωσικὴ Λαϊκὴ Σύναξη, πρωτίστως ὀφείλω νὰ ἐκφράσω τὴν ἀπορία μου ὡς πρὸς τὸ ὕφος τῆς ἐπιστολῆς, τῆς ὁποίας γίναμε ἀποδέκτες. Χρησιμοποιήθηκαν εἰς αὐτὴν ἐκφράσεις, τὶς ὁποῖες θεωροῦμε ἀκατάλληλες σὲ ἀδελφικὴ ἀλληλογραφία, λ.χ. «οἱ λῆροι», διατυπώνονται κατηγορίες διὰ προσήλωση στὸ «ἀντιχριστιανικὸν πνεῦμα», διὰ «ἄφρονες ἐπιδιώξεις», ἐμπεριέχονται ἀναφορὲς εἰς «συνδρομὴν τῶν πονηρῶν πνευμάτων», καθὼς καὶ ἀμφιλεγόμενες ἀπαιτήσεις «παύσητε... σπείροντες ἀνέμους» κ.ο.κ. Μὲ ἀγάπη ἀδελφικὴ ἀλλὰ καὶ μὲ λύπη βαθεῖα ἀναγκάζομαι νὰ Σᾶς πληροφορήσω ὅτι στὸ ἑξῆς δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἀπαντῶμεν στὰ γράμματα, ὅπου θὰ χρησιμοποιοῦνται παρόμοιες ἐκφράσεις.

Στὸ γράμμα τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος παρεισέφρησε καὶ σειρὰ ὁλόκληρη πραγματολογικῶν σφαλμάτων, τὰ ὁποῖα προφανῶς ὀφείλονται εἰς ἀνεπαρκῆ ἐνημέρωση διὰ τὴν πορεία τῆς Συνάξεως.

Λόγου χάριν, ὁ Πρωθιερέας Milan Gerkas δὲν εἶναι ἐκπρόσωπος τοῦ Μητροπολίτου Ὀδησσοῦ καὶ Ἰζμαὴλ, ὅπως ἀναφέρει τὸ γράμμα τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας, ἀλλὰ κληρικὸς τῆς ἐπαρχίας Πρέσοφ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Τσεχίας καὶ Σλοβακίας. Ἐπίσης κάνετε μνεία σ᾽ ἕναν κύριο Τούμπιν. Μένει μόνον νὰ μαντεύσουμε ὅτι λόγος γίνεται πιθανῶς διὰ τὸν κύριο Α.Β. Σούμπιν, μέλος τοῦ Προεδρείου τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑταιρείας Ἱστορικῶν τῆς Ρωσίας. Τὸ γράμμα βρίθει καὶ λοιπῶν σφαλμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα λόγος θὰ γίνει παρακάτω.

Θέλω νὰ ὑπενθυμίσω εἰς τὴν Ὑμετέρα Σεβασμιότητα ὁρισμένα δεδομένα, τὰ ὁποῖα προφανῶς δὲν εἴχατε λάβει ὑπόψιν Σας. Ἡ Παγκόσμιος Ρωσικὴ Λαϊκὴ Σύναξη συγκεντρώνει στὶς συνεδρίες της ἐκπροσώπους διαφόρων στρωμάτων τῆς κοινωνίας. Δικαιοῦνται νὰ διατυπώνουν ἰδικὲς τους ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες δὲν συμπίπτουν πάντοτε μὲ τὴν ἐπίσημη θέση τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἕνα φόρουμ ἐλεύθερο καὶ δημοκρατικό, δι᾽ αὐτὸ οὔτε ἡ Εκκλησία, ἀλλὰ οὔτε ἡ Πολιτεία δὲν μποροῦν νὰ

ἐπιβάλουν εἰς τοὺς ὁμιλητὲς τὶς μὲν ἤ τὶς δὲ ἀπόψεις οὔτε νὰ λογοκρίνουν τὶς παρεμβάσεις. Δι᾽ αὐτὸ, ἐὰν κάποιος ἐκ τῶν ὁμιλησάντων προχωροῦσε εἰς ἐπίμαχες δηλώσεις, σωστὸν θὰ ἦτο νὰ ἐγείρετε τὶς αξιώσεις Σας ἔναντι τοῦ συγκεκριμένου ὁμιλητοῦ. Τὴν ὥρα τῶν συνεδριάσεων τῆς Συνάξεως οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως εἶχαν τὴν ἰδίαν εὐκαιρίαν νὰ ἐκφράσουν τὴν ἄποψίν τους ἐπὶ τῶν ὑπό συζήτηση θεμάτων, ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ σύνεδροι. Ἐν τούτοις ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γαλλίας Ἐμμανουὴλ εἰς τὴν πρόποσή του κατὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖο παρατέθηκε πρὸς τιμὴν τῶν ἐκπροσώπων τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, περιορίσθηκε εἰς ἀποτίμηση τῶν παρεμβάσεων καὶ παρεμπιπτόντως παρουσίᾳ πολλῶν μαρτύρων τόνισε ὅτι, παρόλον ποὺ κατὰ τὴν πορεία τῶν συνεδριάσεων διατυπώθηκαν διάφορες ἀπόψεις, ἀκόμη καὶ ἐπίμαχες, ἦτο πολὺ λυσιτελὲς διὰ τὸν ἴδιον νὰ γνωρίσει ἕνα εὐρὺ φάσμα ἀπόψεων, οἱ ὁποῖες ἐκπροσωποῦνται εἰς τὴ ρωσικὴ κοινωνία.

Εἰς τὸ γράμμα Σας ἐγείρετε ἀξιώσεις ὄχι μόνον ἔναντι τῶν παρεμβάσεων τῶν θύραθεν ὁμιλητῶν προσκεκλημένων τῆς Ρωσικῆς Λαϊκῆς Συνάξεως, ἀλλὰ καὶ ἔναντι τοῦ χαιρετιστηρίου λόγου τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξίου. Διὰ νὰ ἐξαπολύσει κανεὶς τέτοιες κατηγορίες, θὰ πρέπει νὰ ἔχει σοβαρὴ τεκμηρίωση, ἡ ὁποία λείπει ἀπὸ τὸ γράμμα Σας. Ἔτσι, γράφετε ὅτι ὁ Ἁγιώτατος Πατριάρχης Ἀλέξιος δῆθεν «ὑπεγράμμισε τὴν ἡγετικὴν θέσιν τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς «Κέντρου τῆς Παγκοσμίου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» καθὼς καὶ δήλωσε «τήν θέλησιν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας νά ἀναλάβῃ τό ἔργον τῆς ἑνότητος τῆς παγκοσμίου Ὀρθοδοξίας». Ἐν τῷ μεταξὺ κανεὶς ἀπολύτως λόγος δὲν γίνεται εἰς τὴν ὁμιλία τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξίου περὶ τούτου! Ὁ Ἁγιώτατος ὑπέδειξε τὸ ἀναντίρρητο ἱστορικὸ γεγονὸς ὅτι «ἡ Μόσχα ἀναδείχθηκε εἰς **ἕνα ἀπὸ τὰ κέντρα** τοῦ Ὀρθοδόξου κόσμου». Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴ θεραπεία τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας δήλωσε ὅτι «ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ...ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπηρετήσει τὴν ὑπόθεση τῆς ἑνότητος καὶ τῆς κοινῆς προόδου τῶν ὀρθοδόξων λαῶν», χωρὶς νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι εἰς τὴ θεραπεία ἐκείνη θὰ ἤθελε νὰ καταλάβει τὸν ἡγετικὸ ρόλο. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι ὁ Ἁγιώτατος στηλίτευσε κάθε πολιτικὴ κυριαρχίας καὶ ἐξουσιασμοῦ ἐπὶ τῶν λοιπῶν λαῶν. Παραλλήλως, μὲ ἰδιαίτερη εὐγνωμοσύνη ὁ Ἁγιώτατος Πατριάρχης Ἀλέξιος τόνισε τὴ συμβολὴ τῶν ἑλληνικῶν τὲ καὶ τῶν νοτιοσλαβικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐγκαθίδρυση τοῦ χριστιανισμοῦ στὴν Ρως. Ἱεράρχες ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο Βυζάντιο ἦσαν οἱ πρῶτοι ποιμένες τοῦ λαοῦ μας. Ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ρωσικοῦ μοναχισμοῦ Ὅσιος Ἀντώνιος τῶν Σπηλαίων ἐκάρη μοναχὸς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὁ σταυρὸς, ὁ ἀνάλαβος καὶ τὸ μοναχικὸ σχῆμα, ποὺ δώρησε στὸν Ὅσιο Σέργιο Ραντονὲζ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεος Κόκκινος, ἀποδεικνύουν τὶς ζωντανὲς καὶ ἀδιάκοπες σχέσεις μεταξὺ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς. Τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦσαν ἀγαπητὰ προσκυνήματα τῶν Ρώσων». Ἑπομένως, οὔτε ἴχνος ὁποιασδήποτε ὑπεροψίας ἔναντι τῶν ἀδελφῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν δὲν ἀνιχνεύεται εἰς τὴν παρέμβαση τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου. Ἀντιθέτως, ἀναγνωρίζεται ὁ καταλυτικὸς τους ρόλος εἰς τὴν πρόοδο τοῦ χριστιανισμοῦ στὴ Ρωσία.

Διαστρεβλωμένα παρατίθεται καὶ ἡ ἰδικὴ μου παρέμβαση εἰς τὴ Σύναξη. Οὐδέποτε εἶπα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μου ἀποδίδονται: «ἡ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατέχει de facto ἡγετικὴν θέσιν μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν λόγῳ μεγέθους, πνευματικότητος, ἠθικῶν ἀρχῶν, παραδόσεως καί πολιτικῆς ἐπιρροῆς της». Λόγος ἔγινε διὰ τὸ ἀδιαμφισβήτητο γεγονὸς, τὸ ὁποῖο Σεβασμιώτατε, φρονῶ ὅτι δὲν θὰ ἀμφισβητήσετε, ὅτι «ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἀνέρχεται περίπου εἰς 300 ἐκ. τὸ ἥμισυ καὶ πλέον ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάγονται εἰς τὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία». Πρὸς τούτοις οὐδέποτε εἰς τὴν παρέμβασή μου δὲν ὑπῆρξε ἀναφορὰ περὶ τοῦ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας δήθεν «ἀσκεῖ ἐπιρροὴν εἰς ὅλας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τῶν Βαλκανίων, καθώς καί εἰς ὅλας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι μειονότητες εἰς ἄλλας χώρας». Ἀντιθέτως, λόγος ἔγινε διὰ τὸ ὅτι «ὅλες οἱ κατὰ τόπους Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες εἶναι ἰσότιμες, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τους, εἴτε ἐκπροσωποῦν τὴν Ἐκκλησία τῆς πλειονοψηφίας, εἴτε τῆς μειονοψηφίας, εἴτε διαμένουν εἰς ἑτερόδοξο ἤ εἰς ἑτερόθρησκο περιβάλλον». Ἡ ὁμιλία ὑπογράμμιζε ὅτι «τὸ παράδειγμα τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ τῶν κρατῶν εἰς τὸν Ὀρθόδοξο κόσμο ἦτο καὶ παραμένει τὸ ἰδεώδες τῆς ἀμοιβαίας διακονίας καὶ ὄχι τῆς ἐπικρατήσεως ἑνὸς ἔθνους ἐπὶ τοῦ ἄλλου».

Ὅπως γνωρίζει ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης, ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία εἰς τὶς σχέσεις της μὲ τὶς ὑπόλοιπες κατὰ τόπους Ἐκκλησίες πάντοτε ἐπεδίωκε νὰ ἔχει ὡς γνώμονα τὰ ἰδεώδη τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσιαστικῆς εὐαγγελικῆς διακονίας. Ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ αἰσθήματα ὠθοῦσαν τοὺς προγόνους μας νὰ παράσχουν παντελῆ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ὑποστήριξη εἰς τοὺς δοκιμαζομένους ὁμοδόξους ἀδελφοὺς εἰς τὴν Ἀνατολὴ. Ἀπὸ ἀνιδιοτέλεια κινούμενοι οἱ πτωχοὶ Ρῶσοι ἀγρότες προσέφεραν τὸν τελευταῖο τους ὀβολὸ ὑπὲρ τῶν ἐμπεριστάτων ὀρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τοὺς ἴδιους λόγους ὀφείλεται ἡ κατ᾽ ἐπανάληψιν ἀπὸ τὴ ρωσικὴ Πολιτεία ἀνάληψη τοῦ δυσβαστάκτου φορτίου ὑπερασπίσως τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, ἰδίως τῶν καταδυναστευομένων ὑπὸ τὸν ζυγὸ τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας μὲ πολλοὺς Ρῶσους στρατιῶτες νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους διὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν ὁμοδόξων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν τους. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀνδραγαθήματα δὲν εἶχαν κίνητρο τὴν ἐπιθυμία τῆς κυριαρχίας, ἀλλὰ τὰ αἰσθήματα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ συμπάθειας.

Μᾶς προκαλεῖ ἔκπληξη ἡ δυσαρέσκεια, ποὺ διατυπώσατε ἐξαιτίας τῆς φράσεως ὅτι οἱ Ρῶσοι εἶναι «κληρονόμοι τῆς πνευματικότητας τοῦ Βυζαντίου». Ἐὰν παραθέσουμε ἀκριβέστερα τὸ χωρίο ἐκεῖνο, ὁ λόγος ἔγινε διὰ τὸ ὅτι «ἐμεῖς, οἱ Ρῶσοι, εἴμεθα κληρονόμοι τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ καὶ προωθεῖ τὶς καλύτερες πνευματικὲς, φιλοσοφικὲς, κρατικὲς καὶ νομικὲς ἰδέες τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ρώμης, τοῦ Βυζαντίου». Καίτοι, ἡ ἐν λόγω φράση ἁπλῶς ὑπογραμμίζει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖοι οἱ Ρῶσοι ὀφείλουν εἰς τοὺς εἰρημένους πολιτισμοὺς, οἱ ὁποῖοι πράγματι ἄσκησαν μεγάλη ἐπιρροὴ εἰς τὴ διαμόρφωση τοῦ ρωσικοῦ πολιτισμοῦ καθεαυτοῦ.

Σεῖς, Σεβασμιώτατε, κατ᾽ ἐπανάληψιν εἰς τὸ γράμμα Σας ἐπικαλεῖσθε τὴν ἰδέα τῆς Μόσχας ὡς τρίτης Ρώμης. Παρεμπιπτόντως, θὰ πρέπει κάλλιστα νὰ γνωρίζετε τὴ θέση μας ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ

ἡ θέση αὐτὴ οὐδέποτε εὕρισκε ἀντίθετη τὴν Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Δὲν ἀποτελεῖ ἐπίσημο δόγμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἡ ἰδέα τῆς Μόσχας ὡς τρίτης Ρώμης. Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι ὑπάρχει αὐτὴ εἰς τὸν Καταστατικὸ Χάρτη συστάσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου εἰς τὴ Ρωσία, ὁ ὁποῖος ὑπεγράφη τὸ 1589 ἀπὸ τὸν Παναγιώτατο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμία. Ὁ τελευταῖος σύμφωνα μὲ τὸν Χάρτη, τεκμηρίωσε τὴν ἀπόδοση εἰς τὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῆς πατριαρχικῆς ἀξίας κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: «**Ἐπειδὴ γὰρ ἡ Παλαιὰ Ῥώμη ἔπεσε ἐξαιτίας τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀπολλυναρίου, ἡ Δευτέρα Ῥώμη, ἥτις εἶναι ἡ Κωνσταντινούπολη, ἐξαιτίας τῶν ἐγγονῶν τῆς Ἄγαρ, ὑπὸ κατοχὴ τῶν ἀθέων Τούρκων τελεῖ. Ἡ ἰδικὴ δὲ Σου, ὦ ἐυλαβὲς βασιλεῦ, Μεγάλη βασιλεία τῆς Ρωσίας, ἡ Τρίτη Ῥώμη, ὑπερέβη τῶν πάντων μὲ τὴν εὐλάβειά της καὶ ὅλες οἱ εὐσεβεῖς βασιλεῖες εἰς τὴν ἰδικὴ Σου ἡνώθησαν, καὶ Σύ ὁ μόνος ὑπὸ τὸν οὐρανὸ χριστιανὸς ἀνὰ τὴν οἰκουμένη καὶ εἰς ὅλους τοὺς χριστιανοὺς βασιλεύς ὀνομάζεσαι»**. Ἑπομένως, Σεβασμιώτατε, ὁ πρῶτος τὸν ὁποῖο ἠμπορεῖτε νὰ κατηγορήσετε διὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς ἰδέας τῆς τρίτης Ρώμης εἶναι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας.

Ὡστόσο, φρονοῦμε ὅτι ὅλες οἱ παρόμοιες θεωρίες ὀφείλονται εἰς τὴν πολιτικὴ θέση τῆς Ρώμης καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὴν ἴδια αἰτιολογία ὑπέδειξαν ἤδη οἱ Πατέρες τῶν Β’ καὶ Δ’ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖοι ἀνεβίβασαν τὴ θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἕως τὴ θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης: «Τῷ θρόνῳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, διὰ τὸ βασιλεύειν τὴν πόλιν ἐκείνην, οἱ Πατέρες εἰκότως ἀποδεδώκασι τὰ πρεσβεῖα. Καὶ τῷ αὐτῷ σκοπῶ κινούμενοι οἱ ἑκατὸν πεντήκοντα θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι, τὰ ἴσα πρεσβεῖα ἀπένειμαν τῷ τῆς Νέας Ῥώμης ἁγιωτάτῳ θρόνῳ, εὐλόγως κρίναντες, τὴν βασιλείᾳ καὶ συγκλήτῳ τιμηθεῖσαν πόλιν, καὶ τῶν ἴσων ἀπολαύουσαν πρεσβείων τῇ πρεσβυτέρᾳ βασιλίδι Ῥώμῃ, καὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ὡς ἐκείνην μεγαλύνεσθαι πράγμασι, δευτέραν μετ᾽ ἐκείνην ὑπάρχουσαν» (ΚΗ’ κανόνας τῆς Δ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἡ πρώτη Ρώμη κράτησε τὸ πρωτεῖο της, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἀπόδοση ἰσοτιμίας στὴν Κωνσταντινούπολη, διότι ἐκεῖ ἔδρευαν τὰ ὄργανα τῆς κρατικῆς διοικήσεως μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἰδικό της αὐτοκράτορα καὶ τὴ Γερουσία, ποὺ διαδραμάτισε καταλυτικὸ ρόλο εἰς τὴ ζωὴ τῆς πόλεως μέχρι τὸ τέλος τοῦ Ζ’ αἰ., καὶ δὲν ἀπέμειναν μόνον «οἱ τῆς κατωτέρας τάξεως πολῖται, οἱ πένητες, οἱ ἐπαῖται, αἱ ἱερόδουλοι, οἱ φανατικοί τῆς εἰδωλολατρίας, οἱ κατάδικοι καί τινες τοῦ χύδην ὄχλου», ὅπως διὰ κάποιο λόγο ὑποστηρίζει ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης.

Ἡ πιστότητα εἰς τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας προϋποθέτει τὴν προσήλωση ὄχι μόνον εἰς τὸ γράμμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τους. Δὲν μποροῦμε νὰ λησμονοῦμε τὴν αἰτιολόγηση τῶν Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων διὰ τὴ θέση εἴτε τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, εἴτε τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Θεωροῦμε ὅτι οἱ θεωρίες περὶ «Νέας Ρώμης» ἢ «Τρίτης Ρώμης», οἱ ὁποῖες προβάλλονταν παλαιότερα, ἔπαυσαν πλέον νὰ εἶναι ἐπίκαιρες ὡς πρὸς τὸ οὐσιαστικὸ μέρος τους,

ἐξαιτίας τῆς ριζικῆς μεταβολῆς τῆς πολιτικῆς καταστάσεως παγκοσμίως. Ἐπιπλέον, ὀφείλουμε ἐπίσης νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ὅλη ἡ προσδοκία τῶν χριστιανῶν δὲν εἶναι ἡ ἐπίγεια πόλη, ἀλλὰ ἡ ἄνω Ἰερουσαλὴμ, *«ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν»* (Γαλ. 4. 26).

Ἐνθυμούμενη τοῦτο, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας κατὰ τρόπο ἀντίστοιχο οἰκοδομεῖ τὶς σχέσεις της μὲ τὴν Πολιτεία, κάτι τὸ ὁποῖο εὑρῆκε τὴν ἔκφρασή του εἰς τὶς Ἀρχὲς τοῦ κοινωνικοῦ δόγματός της. Ἔτσι, ἀφορμώμεθα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐντάξεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία καὶ ὡς ἐκ τούτου τὴν ἐπαφὴ καὶ τὴν ἀλληλεπίδραση μὲ τὴν Πολιτεία. Ταυτοχρόνως βλέπουμε τὸ ἰδανικὸ πρότυπο τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας εἰς τὸ δόγμα τῆς συμφωνίας, ἡ ὁποία ἐκπονήθηκε εἰς τὸ Βυζάντιο. Αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ ἐφαρμόσει εἰς τὸ διάβα πολλῶν αἰώνων καὶ ἡ Κωνσταντινουπολίτιδα Ἐκκλησία εἰς τὶς ἀμοιβαῖες σχέσεις της μὲ τὴ Ρωμαϊκὴ Πολιτεία (βλ. *Οἱ ἀρχὲς τοῦ κοινωνικοῦ δόγματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας*, III 4). Ὅσον δὲ ἀφορᾶ τὴν ὑφιστάμενη πραγματικότητα, δεχόμεθα ὅτι «ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ συνεργάζεται μὲ τὴν Πολιτεία στὶς ὑποθέσεις ποὺ ὑπηρετοῦν τὸ καλὸ τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ προσώπου καὶ τῆς κοινωνίας» (*Οἱ ἀρχὲς τοῦ κοινωνικοῦ δόγματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας*, III. 8). Παράλληλα, εἴμεθα πεπεισμένοι στερρῶς ὅτι «ἡ Πολιτεία δὲν πρέπει νὰ ἀναμειγνύεται εἰς τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴ διοίκησή της, εἰς τὴ λειτουργικὴ ζωή, εἰς τὴν πνευματικὴ πατρότητα κ.ο.κ., ὅπως καὶ γενικῶς εἰς τὴ λειτουργία τῶν κανονικῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν» (*Οἱ ἀρχὲς τοῦ κοινωνικοῦ δόγματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας*, III. 3). Ἡ ἱστορικὴ πεῖρα τόσο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅσο καὶ τῆς Ρωσίας ὑποδεικνύει ὅτι ἐνίοτε ἡ Πολιτεία μπορεῖ νὰ ἐπιβουλεύεται τὴν ἐσωτερικῆ ἐλευθερία τῆς Ἐκκλησίας, παρεμβαίνοντας εἰς τὸ χῶρο ἐκτὸς τῆς ἁρμοδιότητός της. Ἀπορρίπτουμε ἀπερίφραστα τέτοιες ἐπιβουλὲς καὶ καλοῦμε τοὺς χριστιανοὺς «νὰ ἀποφεύγουν τὴν ἀπολυτοποίηση τῆς ἐξουσίας, τὴ μὴ ἀναγνώριση τῶν ὁρίων τῆς καθαρῶς γήινης, προσωρινῆς καὶ παροδικῆς ἀξίας αὐτῆς, ἡ ὁποία ὀφείλεται εἰς τὴν παρουσία τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸν κόσμο καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς συγκρατήσεως αὐτῆς» (*Οἱ ἀρχὲς τοῦ κοινωνικοῦ δόγματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας,* III. 2).

Σεβασμιώτατε, δυσκολευόμεθα εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἀπαντῶμεν εἰς τὶς κατηγορίες, οἱ ὁποῖες στηρίζονται εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὴ στρέβλωση λόγων καὶ γεγονότων. Συνημμένως Σᾶς ἐπισυνάπτουμε τὰ πρὸ πολλοῦ δημοσιευθέντα πρὸς ἐνημέρωση τοῦ κοινοῦ κείμενα τοῦ χαιρετιστήριου λόγου τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξίου εἰς τὴν 8η Παγκόσμια Ρωσικὴ Σύναξη καθὼς καὶ τὴν ὁμιλία μου, προκειμένου νὰ μπορέσετε νὰ τὰ μελετήσετε καλύτερα.

Εὔχομαι εἰς τὴν Ὑμετέρα Σεβασμιότητα διαχρονικὰ ἀγαθὰ παρὰ τοῦ Χορηγοῦ αὐτῶν Κυρίου».

Στις 17 Νοεμβρίου 2003 στη Μόσχα υπό την προεδρία του Μητροπολίτη Μινσκ και Σλουτσκ

*Φιλαρέτου πραγματοποιήθηκε Θεολογικό Συνέδριο με θέμα «Η περί Εκκλησίας ορθόδοξη διδασκαλία». Οι γνώμες, που εκφράσθηκαν εκεί αποτέλεσαν αφορμή για την από 10ης Ιουνίου 2004 επιστολής του Μητροπολίτη Φιλαδελφείας Μελίτωνα προς τον Μητροπολίτη Σμολένσκ και Καλίνινγκραντ Κύριλλο (**το πλήρες κείμενο φιλοξενείται στην επίσημη ιστοσελίδα του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως**). Στην επιστολή ειδικότερα αναφέρεται:*

«...εἰς τό ἐν Μόσχᾳ πραγματοποιηθέν Θεολογικόν Συνέδριον (17-20 Νοεμβρίου 2003), προεδρεύοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μίνσκ κ. Φιλαρέτου, ὑπεστηρίχθη προκλητικῶς καί ἀσυστόλως ὅτι δῆθεν ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἦτο Ἐκκλησία τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, διό καί ὁ ρόλος αὐτῆς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἐξηντλήθη διά τῆς καταλύσεως τῆς Αὐτοκρατορίας· ὅτι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἐμφορεῖται ὑπό παπικῶν τάσεων· ὅτι ὁ ΚΗ΄ Κανών τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451) οὐδέν κανονικόν δικαίωμα παρέχει αὐτῷ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Διασπορᾷ καί τά ἄλλα νοσηρά πλάσματα τῶν πανσλαβιστῶν καί τῶν λατινοφρόνων θεολόγων τοῦ ΙΘ΄ αἰῶνος».

Εν *συνεχεία στην επιστολή υποδεικνύεται ότι* «τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον παρακολουθεῖ μετά τῆς ὀφειλομένης ἀνησυχίας τάς προκλητικάς ἐνεργείας ἐκπροσώπων τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας εἰς βάρος τῆς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ διασπορᾷ κανονικῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ, ὡς αὗται περιγράφονται εἰς τάς ἐμπεριστατωμένας ἐκθέσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελγίου κ. Παντελεήμονος περί τῆς διασπαστικῆς δράσεως καί ἀλαζονικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου Paul Nedossekine ἐν Βελγίῳ καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ζήλων κ. Σωτηρίου (νῦν Μητροπολίτου Κορέας) περί τῶν ποικίλων καί ἀλλεπαλλήλων προκλητικῶν ἀμφισβητήσεων ἤ ἐνεργειῶν εἰς βάρος τῆς ἐν Κορέᾳ κανονικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δι᾽ ὧν ζημιοῦται διά μικρά καί ἀσήμαντα ἡ ἀξιόπιστος μαρτυρία τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τόν σύγχρονον κόσμον».

Αποτεινόμενος προσωπικά στον Μητροπολίτη Κύριλλο, ο Μητροπολίτης Μελίτων γράφει:

«Σεβασμιώτατε, εἰς πάσας τάς ἐκθέσεις τονίζεται μετ᾽ ἰδιαζούσης ἐμφάσεως ἡ ὑπό τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἄμεσος ἤ ἔμμεσος κατεύθυνσις ἤ ἐνθάρρυνσις τῶν τοιούτων ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι

προκαλοῦν ἐντάσεις ἤ καί συγκρουσιακάς σχέσεις μεταξύ τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ ἐθνικῶν δικαιοδοσιῶν καί κλονίζουν τήν εὔρυθμον λειτουργίαν τῶν διορθοδόξων σχέσεων ...ἐπεσήμανα πολλάκις τῇ ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι, γραπτῶς καί διά ζώσης, ὅτι ἡ ἐπιλογή τῶν ἐντάσεων ἤ τῶν ἀντιπαραθέσεων ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Διασπορᾷ εἶναι ὄχι μόνον ἀνωφελής, ἀλλά καί ἐπιζήμιος, διότι δέν δύναται ἐν τέλει νά κατισχύσῃ τῆς κανονικῆς τάξεως, ἡ ὁποία ὑπηρετεῖ τήν ἑνότητα καί ὄχι βεβαίως τήν διάσπασιν τῆς Ὀρθοδοξίας. Οὕτως ἀδελφικῶς παρακαλῶ τήν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ὄχι μόνον νά μή ἐνθαρρύνῃ τοιαύτας προκλήσεις, ἀλλά καί νά ἀσκήσῃ τήν ἐγνωσμένην ἐπιρροήν αὐτῆς διά τήν πρόληψιν ἤ ἀποτροπήν αὐτῶν, διότι τοῦτο ὑπηρετεῖ καί τό μεῖζον συμφέρον τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας».

Απαντώντας ο Μητροπολίτης Σμολένσκ και Καλίνινγκραντ Κύριλλος απέστειλε την επιστολή υπ᾽ αριθμ. 3863 με ημερομηνία 26ης Νοεμβρίου 2004, της οποίας παρατίθεται κατωτέρω το πλήρες κείμενο:

«Φιλαδέλφως Σᾶς χαιρετίζω εὐχόμενος εἰρήνη, ὑγεία καὶ πνευματικὴ ἀγαλλίαση ἐν Κυρίω.

Ἀναγνώσας τὸ ἀπὸ 10ης Ἰουνίου 2004 γράμμα Σας ἐξεπλάγην τὰ μάλα λόγω τῶν κατηγοριῶν καὶ μομφῶν, ἅς ἐξαπολύσατε κατ᾽ ἐμοῦ, τόσον ἀβεβαίας καὶ ἀσαφεῖς, ὥστε δυσκολεύομαι νὰ τὰς ἀπαντήσω. Δι᾽ αὐτὸ παρακαλῶ τὴν Ὑμετέρα Σεβασμιότητα νὰ τὰς διασαφηνίσετε καὶ νὰ διατυπώσετε σὲ πλέον συγκεκριμένην μορφὴν. Ἀπαντῶντας στὸ γράμμα Σας, θὰ θίξω μόνον ἐκείνας τὰς θέσεις του, τῶν ὁποίων κατανοῶ τὴν οὐσία τους.

Στὸ γράμμα Σας ἐκφράζετε τὴν λύπην διὰ τὰ ἀπαράδεκτα ἐξ ἀπόψεως τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως λεχθέντα στὸ Θεολογικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον πραγματοποιήθηκε ἐν Μόσχᾳ τὸν Νοέμβριον τοῦ 2003. Θὰ ἤθελον νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος στὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Θεολογικὸν Συνέδριον εἶναι ἕνα φόρουμ ἐλεύθερον καὶ ἐπιστημονικὸν, τὸ ὁποῖον ὀργανώνεται εἰδικῶς διὰ τοποθετήσεις καὶ συζητήσεις διαφόρων ἀπόψεων. Ἐπιπλέον, ἀπ᾽ ὅσον καταφέραμε νὰ διευκρινίσωμεν, τὰς ἐκτιμήσεις, αἱ ὁποῖαι προκάλεσαν τὴν ἀνησυχίαν Σας, διετύπωσε κληρικὸς τοῦ κλίματος ἄλλου σεβαστοῦ Πατριαρχείου καὶ ὄχι ἐκπρόσωπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας. Οὐδεμίας ἀποδοχῆς ἔτυχαν ἐκεῖνα τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ προηδρεύσαντος τοῦ συνεδρίου Μητροπολίτου Μινσκ καὶ Σλουτσκ Φιλαρέτου.

Ἐπίσης, τὸ γράμμα Σας ἀναφέρει «διασπαστικὴν δράσιν καί ἀλαζονικὴν συμπεριφορὰν τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου Paul Nedossekine ἐν Βελγίῳ» καὶ «προκλητικὰς ἐνεργείας...εἰς

βάρος τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», αἱ ὁποῖαι, ὅπως ὑποστηρίζει ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης, «περιγράφονται εἰς τάς ἐμπεριστατωμένας ἐκθέσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελγίου κ. Παντελεήμονος...καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ζήλων κ. Σωτηρίου (νῦν Μητροπολίτου Κορέας)». Ἀτυχῶς, εἶναι ἀδύνατον νὰ καταλάβει κανεὶς περὶ τίνος πρόκειται, χωρὶς νὰ ἴδει τὰς ἐν λόγω ἐμπεριστατωμένας ἐκθέσεις. Ἐλπίζω, ὅτι, πρὸς ἀποφυγὴν ἐκάστης ἀποσιωπήσεως καὶ ἐνδεχομένης παρεξηγήσεως μεταξὺ τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης νὰ μου ἀποστείλῃ ἀντίγραφα ἐκείνων τῶν ἐκθέσεων.

Στὴν δρᾶσιν μου ὡς ἀκλόνητον ἀρχὴν ἔχω τὴν ἐπιδίωξιν νὰ συνδράμω στὴν Ὀρθόδοξον ἑνότητα, βάσιν τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς μεταξὺ τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ αὐστηρὴ τήρησις τῶν ἱερῶν κανόνων. Διὸ καὶ ἀπορρίπτω ἀπεριφράστως τὰς ἐκτεθειμένας στὸ γράμμα Σας κατηγορίας διὰ τὴν, ἣν μου προσάπτεται «ἄμεσον ἢ ἔμμεσον κατεύθυνσιν ἢ ἐνθάρρυνσιν τῶν τοιούτων ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν ἐντάσεις ἢ καί συγκρουσιακάς σχέσεις μεταξύ τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ ἐθνικῶν δικαιοδοσιῶν καί κλονίζουν τήν εὔρυθμον λειτουργίαν τῶν διορθοδόξων σχέσεων». Ἐλπίζω, ὅτι στὰ μελλοντικὰ Σας γράμματά αἱ σκέψεις Σας θὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ πλουσιότερα τεκμήρια πρὸς ἀποφυγὴν τῆς παρεξηγήσεώς των.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, κατασπαζόμενος φιλαδέλφως τὴν Ὑμετέρα Σεβασμιότητα, εὔχομαι ὁ Θεὸς νὰ Σᾶς ἐνδυναμώνῃ στὴν πολυεύθυνον ἐκκλησιαστικὴν Σας διακονίαν».

Μια πηγή: https://mospat.ru/gr/news/45692/